

Borsa electoral

Els resultats de les legislatives libaneses depenen de tants factors aliens a la voluntat dels electors que s'han d'interpretar com un índex de borsa. La compra-venda de vots no hi falta, però sempre guanya el mateix: Síria.

El diari més prestigiós de Beirut, *L'Orient-Le Jour*, afirmava l'endemà de les votacions, referint-se al frau electoral: "Mai no s'han vist i mai no es tornaran a veure unes eleccions igual". De fet, és difícil. Per començar, les eleccions al parlament libanès, que s'han celebrat al llarg dels últims 5 diumenges, s'han organitzat en base a una llei electoral declarada inconstitucional pels tribunals ja que el govern havia modificat alguns districtes per afavorir els candidats més alineats amb Damasc.

Els 35.000 soldats i els *muhabrats* (policies secrets) sirians que ocupen sobretot el nord i l'est del Líban han estat un altre factor decisiu a l'hora d'induir els electors a votar, en el ben entès que les guanyadores ja s'havien confeccionat, de vegades, en els despatxos dels comandaments sirians.

Per últim, però no menys important, ha jugat la figura del primer ministre, Rafiq Hariri, un multimilionari aliat de Damasc, patró de la reconstrucció de Beirut. Hariri ha

gastat uns 2.000 milions de pessetes en la campanya, que li han servit per llogar 4.000 cotxes dedicats al transport d'electors i per pagar, literalment, centenars de vots a Beirut, circumscripció on es presentava, a raó de 64 dòlars (unes 8.000 pessetes) la papereta. Molts periodistes ho van poder veure -i filmar- davant els seus locals. Eren multitud els que hi feien cues: juraven sobre l'Alcorà que votarien la seva llista i després passaven per caixa. Dels 19 escons en joc a la capital, la candidatura encapçalada per Hariri en va obtenir 14. El parlament libanès té 128 seients.

A més, les eleccions són proporcionals i depenen de les comunitats confessionals. És a dir, que hi ha un número d'escons predeterminat per a les principals comunitats religioses que hi conviu: xiïtes (1.200.000), cristians maronites (900.000), sunnites (750.000), ortodoxos grecs (250.000), drusos (250.000) i armenis (175.000).

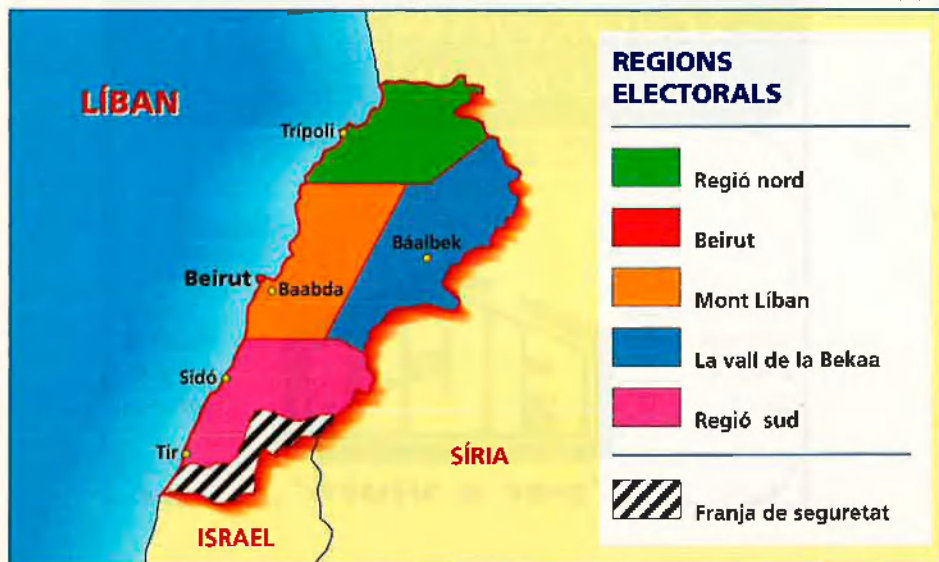
Tot plegat ha complicat tant el procés que resulta pràcticament

inescrutable. El fet és, però, que hi ha hagut un gran guanyador: Síria, l'únic poder regional que pot i vol dirigir els libanesos dins el gran lla-berint que és el país de manera que sempre acabin reconeixent-lo com l'únic garant de la concòrdia, sobretot després de les guerres que destrossaren el país entre 1975 i 1990.

Síria, però, no imposa una voluntat única que podria tornar a posar en guerra un país tan divers. Utilitza, més aviat, les seves contradiccions: al feu cristià del Mont Líban van guanyar els maronites pro-sirians i els drusos aliats de Damasc un cop reduïts a la marginalitat els cristians de l'oposició el primer diumenge electoral. Al nord, el segon diumenge, els sunnites de Karamé, els maronites de Frangié i els ortodoxos de Fares, tots units sota l'hegemonia de Síria, també es van imposar. A Beirut, la tercera jornada, van ser els homes de Hariri qui van prevaler; i al sud, el diumenge següent, la llista pro-siriana per excel·lència, formada per la coalició xiïta d'Amal i el Hezbollah, van aconseguir tots els escons. La mateixa coalició, la setmana passada, gairebé va repetir la plena, menys un escó, a la vall de la Bekaa.

Precisament aquesta coalició xiïta entre dos rivals que s'havien fet la guerra és, potser, la més significativa. Va ser forjada directament a Damasc per assegurar-se la fidelitat de les dues regions on es presentava; dues zones especialment conflictives perquè fan frontera amb la franja de seguretat que ocupa Israel al sud del Líban, des d'on Síria pot mantenir, indirectament, la pressió militar contra l'estat jueu. Al capdavant, al país dels fenicis, gairebé tot es compra i es ven.

DAVID FERNÁNDEZ

Joan Roura